

opfyldt alt, hvad der ansøgte om i Skrivelsen. Udenrigsministeren havde selvfølgelig samme Indtryk som jeg. Senere siger det ærede Medlem Hr. Stauning, at Justitsministeren i hvert Tilfælde maa vide, at det var i Strid med Sandheden, og dernæst siger det ærede Medlem: „Er det da virkelig nødvendigt at bruge saadanne Midler?“ Skulde jeg, efter at det ærede Medlem har gennemgaaet denne Skrivelse *paa sin Maade*, og efter at han har refereret Udenrigsministeren *paa sin Maade*, være udelukket fra at læse denne Skrivelse op her i Rigsdagen for Folkets Repræsentanter? Jeg forstaaer ikke et Ord af en saadan Fremgangsmaade. Stillingen er tydeligt og klart den, som jeg flere Gange tidligere har sagt, at de Herrer vil bestemme, hvilke Midler de vil have Lov til at angribe os med, og de vil derefter diktere os, hvilke Midler vi skal have at forsvare os med, men det vil vi ikke finde os i; vi vil selv bestemme disse Midler. Jeg staaer til Ansvar for Rigsdagen og det danske Folk, og det Ansvar bærer jeg med Glæde, men lad os se, om de radikale og socialdemokratiske Førere tør bære det Ansvar, der har været forbundet med denne Sag med Hensyn til, hvad de har gjort, og hvad de har skjult for det danske Folk.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Det Eksempel, den højtærede Justitsminister nu nævnte, er meget langt paa den anden Side. Den højtærede Justitsminister spurgte, om han, hvis en Mand bad om at blive udvist, og Udvisningen blev effektueret, og der som Følge deraf blev rettet Angreb paa den højtærede Justitsminister, da ikke havde Lov til at bruge denne Henvendelse — jo, selvfølgelig, det maa han gerne; men maa jeg spørge den højtærede Justitsminister: Hvilken Sammenhæng er der mellem det Angreb, som den højtærede Justitsminister rettede paa det ærede Medlem Hr. Stauning, og den Sag, der blev behandlet i Landstinget i de paa-gældende Møder? Thi de to Sager kommer aldeles ikke hinanden ved. Hvis den højtærede Justitsminister havde opfattet det ærede Medlem Hr. Staunings Skrivelse som et Ønske om en Udvisning, og den højtærede Justitsminister havde gennemført Udvisningen, og han derefter var blevet angrebet derfor; ja, saa havde der ikke været noget at sige til, at den højtærede Justitsminister fremkom dermed, selv om der var sket en Misforstaaelse fra den højtærede Ministers

Side, der kunde rettes; men at benytte den til et Angreb paa en Mand, der er fraværende, og hvis Skrivelse ikke har fjerneste Forbindelse med den Sag, der behandlede i det andet høje Ting, det er — det maa den højtærede Justitsminister tilgive — at benytte Lejligheden til at angribe en anden Mand uden nogen som helst given Foranledning.

Justitsministeren (Rytter): Vil det ærede Medlem ikke lige oplyse mig om, hvilken Sag det var, der var til Behandling i Landstinget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Det var Fremmedloven, under hvilken der blev rettet forskellige Angreb paa Justitsministeren for at have foretaget Udvisninger i Sønderjylland, Udvisninger, den højtærede Minister, saa vidt jeg erindrer, dokumenterede skyldtes Fejltagelser; dertil kunde den højtærede Justitsminister have indskrænket sig og ikke blandet en ganske uvedkommende Sag ind i Forhandlingerne.

Justitsministeren (Rytter): Det er rigtigt, at der blev rettet Angreb mod mig fra det socialdemokratiske Parti i Landstinget, og det socialdemokratiske Parti fra-raadede Loven, som vi skulde have vedtaget, og i den Anledning udtalte jeg det ganske selvfølgelig, at jeg ikke kunde begribe, at Socialdemokraterne vilde fra-raade en Lov, de selv havde anmodet Justitsministeren om at gøre Brug af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Der er neppe Grund for mig til paa dette Stadium at fordybe mig ret meget i denne Affære, men i Anledning af nogle af de sidste Udtalelser, som den højtærede Justitsminister fremkom med, vil jeg dog sige et Par Ord, idet han gav en Fremstilling, en Sagsfremstilling maa det vel være, hvor han begyndte her i Folkettinget med mine Bemærkninger og min Fremstilling, men ganske forbigik det, der er det interessante ved Sagen og ved den højtærede Justitsministers Opførsel: at han, medens jeg var syg og borte her fra Landet, hvad han vidste, i Landstinget fremsætter en forblommet Sigtelse uden endda at nævne mig ved Navn; den højtærede Minister sagde